

SZENTMÁRTONI JÁNOS

Tapogatózás**(Mostanában haldoklik...)**

Mostanában haldoklik bennem egy költő.
Verssorait már rég nekem adta.
Postán, e-mailben küldözgette,
vagy ajtóm részén dugdosta be olykor.
Segítenék rajta...
de utamat vakpalik állják,
morognak rám bokornyai komondorok.
Szobájában még ég a villany,
virrasztok vele nyikorgó kapunak dőlve.
Akarom, hogy tudja: én vele vagyok.
A versei nélküle csak kőmondatok:
ablakot dobok be velük,
vízen kacsáztatom őket...
Becsapok gyanútlan megrendelőket.
Meg kell valahogy mentenem.
Hogy újra az lehessen, aki voltam.
Evezzünk együtt a szétdőlt versek
gerendái közt elsikló hajóban.
Az életem szavakkal ő kötözte össze,
bár igazán komolyan sohasem vett.
Meg kell gyógyítsam őt.
Nehogy a végén magát főbe lője.
Tudom, nem menthetetlen.
Érzem az idegekben.

(Házamat lassacskán apró...)

Házamat lassacskán apró színes
madarak hordják szertesztét.
Föl-alá röpködnek az olvadó hó ágain,
hogy mire megjön a valódi tavasz,
már felújított fészkeikbe térjenek meg.
Én meg itt állok majd egy szál gatyában
feltornyozott könyveim közt,
mint afféle lehetetlen madárijesztő.
És legalább előlről kezdek mindent.
Mint apám, mikor leégett a tyúkól...
később a háztető... végül az élete.
Meglehet, akkora lesz a házam,
– akár egy madáretető.
S benne én: a télre kitett mag.
Talán így leszek boldogabb.

(Padlásomon átjár...)

Padlásomon átjár a szél,
 mint egy sötét idegen.
 Olykor elidőz, s azon
 töpreng, velem mi legyen.
 Forgasson ki engem is,
 vagy ágyastól vigyen magával.
 Én meg őt fülelem.
 Egyszerre hallgatózunk,
 eltelve egymás kölcsön iszonyával.

(A szomszéd házban megbomlott...)

A szomszéd házban megbomlott elméjű nő lakik.
 Nem örülne, ha tudná, mit irtam most le róla.
 Kamasz lányát olykor végigkergeti a házon,
 üvöltve szidva anyját, vagyis saját magát.
 A régi kocsisok nem káromkodtak így.
 De ha jó kedve van, az is feltűnő:
 zeng az udvar a bizarr hahotától.
 Új kutyája agyatlan egy szerzet,
 szemében az értelem szikrányi nyomát se lelni.
 Férje halk szavú, a váratlan viharok
 tébolyult tornádói közt lavírozó
 villanyszerelő. Motorral jár télen is,
 hogy a fűtött autó mázsás kedvesét óvja.
 A gyűrött pofájú kutya meg csak ugat,
 mintha dolga volna.
 A kisebbik lány ajtórésben zavartan ácsorog,
 a kamasz mögött kapu döndül,
 udvaron a férfi keze alatt föllángol a munka,
 s az újsütetű fodrásznő vadul
 ablakot kezd mosni, mintha látni szeretne... tudna...
 kifelé az életéből. Hiába a dermesztő március.
 Én teraszomon cigarettázom,
 s olykor rápillantok e hazug vaspántokkal
 összetartott boldogtalanságra.